

Petr Bakalář – Morana

Letos na konci léta vyšla kniha *Morana* s podtitulem *Příručka pro trpící*. Petra Bakaláře, jejího autora, se ptáme:

Co vás přivedlo k psaní o smrti a umírání?

Jednak několik osobních příkladů lidí, kteří jsou staří a nemocní a jejichž jediným přáním je zemřít, ale náš zdravotnický systém jim to nedovolí, jednak britský dokument *Choosing to Die*, kterým provádí Terry Pratchett a představuje u nás často tak demonizovanou švýcarskou společnost *Dignitas*.

Důležitá je i filosofie svobody: každý má právo si rozhodnout o svém životě sám a jen on sám je za to odpovědný – ne tedy úřady, komise apod.

To zní opravdu liberálně! A zdejší liberalisti už preludují k majdanům třicátého výročí „svobody“ neboli vítězství svého vyznání. I ten největší z nich, o letitých „konzervách“ mezi nimi ani nemluvě, vám ale nejspíš vytkne, že „taková kniha může být zneužita“ k impulsivním sebevraždám. Cítíte se za ně v nějakém smyslu zodpovědný?

Podobným způsobem jako aktivní oponenti legalizace eutanazie za utrpení tisíců lidí, kteří už zde nechtějí být a mají pro to velmi dobré důvody. Nebo dokonce ještě více – oni na ty trpící moc nemyslí, nebo jsou toho názoru, že utrpení je dobré, že je to zkouška.

No, a podle Vás není?

Povýšení utrpení na něco kladného mohlo sehrát pozitivní roli v dobách, kdy byl každodenní život nepřetržitou sérií nejrůznějších strážní, na jejichž překonání závisel život celého rodu. Tento stav však již naštěstí v moderním světě pominul...

Hm, tak to by bylo na delší povídání. Vraťme se raději k té zodpovědnosti...

Ano, cítím, se odpovědný, ale je to menší zlo. Věřím, že to tak veřejnost chápe. Rozhodující je poměr dobra a zla, který kniha přinese – a zde je to jednoznačně ve prospěch knihy.

Zároveň jsem udělal vše proto, abych zneužití omezil:

Morana je prodejná od čtyřiceti let, kniha obsahuje terapeutické a podpůrné části, myslím, že spíše pomůže lidem vyrovnat se s neradostným osudem, než aby je pobídla ke smrti.

V ČR ročně suiciduje cca 1500 lidí, posláním knihy by se částečně naplnilo, kdyby to části z nich přineslo méně traumatickou smrt.

Přejdeme tedy konkrétněji k obsahu...

Kniha se skládá ze dvou hlavních částí – jednak je to obecné pojednání (etické, medicínské a právní) o problematice eutanazie u nás i ve světě.

Mj. v něm obhajují legalizaci eutanazie nejenom pro terminálně nemocné pacienty, to by mělo být zcela samozřejmé, ale i pro daleko širší spektrum lidí, kteří byli nějak postiženi osudem – např. pro lidi s těžkými depresemi.

Kvůli tomu bych se však tématem nezabýval. To nové, co kniha přináší, je manuál eutanazie, kde popisují pět cest k tzv. dobré smrti (to znamená bezbolestné, netraumatické). Jedná se o farmakologické, ale i jiné cesty. Tyto informace nejsou běžnému čtenáři dostupné.

A Vy jste je čerpal odkud?

Na Západě existuje několik publikací, jejichž autoři – lékaři a farmakologové – se touto problematikou zabývají. Jsou stejného názoru jako já – nemusíme spoléhat na milosrdnost systému, ve kterém žijeme, ale pokud se náš osud naplnil, máme možnost vzít otázku konce do svých rukou.

Ale hlavní je to, že kniha může přinést klid, vědomí, že máme věci pod kontrolou (jako pojištění, cyankáli v plombě apod.) – že když bude nejhůř, máme klíč k zavřeným dveřím.

Poslední otázka. Myslíte i na to, jestli není něco za nimi?

To už nespadá do knihou vymezeného tématu.

„Kandidáti smrti“: Je to podobné jako v šachové partii – dobrý hráč pozná, kdy je jeho pozice beznadějná a nehraje až do matu...

Metody autoeutanázie jsou nenásilné - tělo není poškozeno projektilem, pádem ani řezy!

Poznámka DP

Stav zdejší akademické tzv. „otevřené diskuze“ dokumentuje sborník R. Ptáček, Petr Bartůněk, *Eutanazie pro a proti*, Grada Publishing 2012. Že za bezmála osm let nepokročila ani o píd', na to vezměte jed!